

LJN: ZB0791, Centrale Raad van Beroep, 25-05-1994, Premie 1993/159

Databank: AB 1994, 670

Gebondenheid administratieve rechter aan waardering feiten door strafrechter; zorgvuldigheidsgebrek.

Wetsverwijzingen: Berw 69 lid 1

Samenvatting: Hoewel de administratieve rechter niet zonder meer gebonden is aan de waardering van feiten zoals die door de strafrechter wordt gemaakt en de administratieve rechter tot een eigen weging van het bewijs ter zake van de toepassing van het bestuursrecht kan komen, kunnen elementen van het strafprocesvoering bijzondere (bewijs-)waarde hebben. Aan de aanvankelijk ten overstaan van de gemeentepolitie te E. afgelegde verklaringen van onder meer eiser waaruit afgeleid zou kunnen worden dat sprake zou zijn geweest van zwarte betalingen aan personeel dient relevante betekenis te worden toegekend. Aan een latere ontkenning van die verklaringen kan slechts onder bijzondere omstandigheden twijfel rijzen aan de juistheid van de inhoud van die verklaringen.

I.c. hebben zich echter dergelijke bijzondere omstandigheden voorgedaan. Uit de ten overstaan van de rechter-commissaris afgelegde verklaringen blijkt dat ernstige twijfel mogelijk is over de vraag of de eerdere optekening van de verklaringen een volledig juist beeld geven van de feitelijke gang van zaken inzake de loonbetalingen aan personeel door eiser. Aan de beslissing kleeft een essentieel zorgvuldigheidsgebrek.

Rechters: Net, van der; Brenninkmeijer; Bax

Uitspraak

O. te E., eiser,
tegen

Het bestuur van de Bedrijfsvereniging voor Hotel-, Restaurant-, Café-, Pension en Aanverwante Bedrijven, gedaagde.

I. Ontstaan en loop van het geding

Onder dagtekening 4 maart 1992 is vanwege gedaagde aan eiser mededeling gedaan van de beslissing om met betrekking tot niet verantwoorde loonbetalingen aan voor eiser werkzame personen over de jaren 1985 t/m 1988 premies werknemersverzekeringen vast te stellen ten bedrage van à f 40.745.

De Rb. te Groningen heeft bij uitspraak van 2 juni 1993 het beroep van eiser ongegrond verklaard.

Eiser is van die uitspraak bij de raad in hoger beroep gekomen. In een aanvullend beroepschrift van 5 nov. 1993 heeft mr. R, advocaat te S, namens eiser de gronden uiteengezet waarop hij de Raad heeft verzocht om de aangevallen uitspraak en de bestreden beslissing te vernietigen.

Desgevraagd heeft gedaagde in een brief van 18 febr. 1994 nadere vragen beantwoord en op 15 april 1994 is namens gedaagde een nader stuk in het geding gebracht.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de raad, gehouden op 20 april 1994, waar eiser in persoon is verschenen bijgestaan door mr. R voornoemd. Gedaagde heeft zich bij die gelegenheid doen vertegenwoordigen door mr. T, werkzaam bij het Gemeenschappelijk Administratiekantoor.

II. Motivering

Met ingang van 1 jan. 1994 is de Awb in werking getreden en de Beroepswet gewijzigd. De in dit kader gegeven wettelijke regels van overgangsrecht brengen echter mee dat op het onderhavige hoger beroep moet worden beslist met toepassing van het procesrecht zoals dat luidde vóór 1 jan. 1994, behoudens wat betreft de mogelijkheid van vergoeding van proceskosten als geregeld in art. 8:75 Awb.

Partijen worden verdeeld gehouden door de vraag of gedaagde op goede gronden nader premies werknemersverzekeringen heeft mogen vaststellen zoals in rubriek I is vermeld.

De bestreden beslissing betreft een nadere vaststelling van premies ten aanzien van eiser die als houder van een pizzeria gedurende de periode 1985-1988 blijkens een onderzoek door de gemeentepolitie te E. meer personeel in dienst heeft gehad dan verantwoord is in de loonadministratie en meer loon heeft uitbetaald dan verantwoord is in die administratie.

Namens eiser is hoofdzakelijk aangevoerd dat gedaagde zich ten onrechte heeft gebaseerd op de inhoud van processen-verbaal van de gemeentepolitie te E., waaruit zou blijken dat eiser onder meer aan een tweetal koks zwarte betalingen zou hebben gedaan. Daarbij is gewezen op de inhoud van processen-verbaal die zijn opgemaakt tijdens het gerechtelijk vooronderzoek, waaruit blijkt dat de eerder afgelegde verklaringen op essentiële punten zijn herroepen en waaruit voorts blijkt dat de verbalisanten die destijds verklaringen van onder meer eiser hadden opgetekend, wellicht niet een volledig en juist beeld van de gang van zaken bij de verhoren zouden hebben gegeven.

Voorts is een beroep gedaan op art. 6 EVRM, mede onder verwijzing naar het arrest van het Hof te Leeuwarden d.d. 17 febr. 1993 waarbij eiser ter zake van een tegen hem ingestelde strafvervolging inzake art. 422 Sv het openbaar ministerie niet-ontvankelijk heeft horen verklaren wegens schending van een redelijke termijn.

De raad overweegt het volgende.

Hoewel de administratieve rechter niet zonder meer gebonden is aan de waardering van feiten zoals die door de strafrechter - onder toepassing van straf(proces)recht - wordt gemaakt en de administratieve rechter tot een eigen weging van het bewijs ter zake van de toepassing van het bestuursrecht kan komen, kunnen elementen van het strafprocesvoering bijzondere (bewijs-)waarde hebben.

Ook de raad is met gedaagde van oordeel dat aan de aanvankelijk ten overstaan van de gemeentepolitie te E. afgelegde verklaringen van onder meer eiser, waaruit afgeleid zou kunnen worden dat sprake zou zijn geweest van zwarte betalingen aan personeel in de pizzeria van eiser, relevante betekenis moet worden toegekend en dat een latere ontkenning van die verklaringen slechts onder bijzondere omstandigheden twijfel kan doen rijzen aan de juistheid van de inhoud van die verklaringen.

Anders dan gedaagde, is de raad echter van oordeel dat zich in dit geval wèl bijzondere omstandigheden voordoen die ernstige twijfel doen rijzen aan de juistheid van de inhoud van eerdergenoemde processen-verbaal.

De raad heeft hierbij in het bijzonder acht geslagen op de inhoud van de verhoren door de rechter-commissaris in de tegen eiser gerichte strafzaak. Die rechter-commissaris heeft in het kader van het gerechtelijk vooronderzoek zich gebogen over de vraag of de betrokken opsporingsambtenaren zich op een behoorlijke wijze van hun opsporingstaak gekweten hebben. Daartoe heeft hij afzonderlijk de beide betrokken ambtenaren van de gemeentepolitie gehoord.

De raad is van oordeel dat uit de ten overstaan van de rechter-commissaris afgelegde verklaringen, mede van de betrokken opsporingsambtenaren, blijkt dat ernstige twijfel mogelijk is over de vraag of de eerdere optekening van de verklaringen van eiser en werknemers van eiser een volledig juist beeld geven van de feitelijke gang van zaken inzake de loonbetalingen aan personeel door eiser.

Nu gedaagde naast de inhoud van de genoemde processen-verbaal geen ander bewijs heeft aangedragen dat tot een ander oordeel zou moeten leiden, is de raad van oordeel dat aan de bestreden beslissing een essentieel zorgvuldigheidsgebrek kleeft, omdat gedaagde zijn beslissing slechts gebaseerd heeft op de inhoud van processen-verbaal waarvan de inhoud als zodanig onvoldoende overtuigend dan wel verifieerbaar blijkt te zijn om op grond daarvan bewezen te achten dat eiser desbetreffend personeel zwart heeft betaald.

Gelet op het hiervoor overwogene alsmede op het bepaalde in art. 80a lid 5 (oud) Beroepswet, stelt de raad vast dat gedaagde het door eiser zowel in eerste aanleg als in hoger beroep gestorte griffierecht ad à f 75 dient te vergoeden.

Voorts is er aanleiding om gedaagde als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten van eiser, welke zijn begroot op à f 1.420 als kosten van verleende rechtsbijstand en op à f 63,34 voor door eiser gemaakte reiskosten.

De eerste rechter heeft uitspraak gedaan vóór 1 jan. 1994.

Gelet op hetgeen de raad heeft beslist in zijn uitspraak van 5 april 1994, AAW 1991/672, 673 en 674 worden de kosten van het geding in eerste aanleg niet in een proceskostenveroordeling op grond van art. 8:75 Awb begrepen.

Eiser zal zich voor vergoeding van die kosten kunnen verstaan met gedaagdes bedrijfsvereniging en bij een eventueel geschil de burgerlijke rechter kunnen adiëren met een vordering op grond van onrechtmatige daad.

Beslist wordt als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep;

recht doende:

vernietigt de aangevallen uitspraak alsmede de bestreden beslissing;

bepaalt dat gedaagde met toepassing van art. 80a lid 5 (oud) Beroepswet het door eiser in eerste en tweede aanleg gestorte recht ad à f 75 vergoedt;

veroordeelt gedaagde in de proceskosten van eiser tot een bedrag groot à f 1483,34 te betalen door de Bedrijfsvereniging voor Hotel-, Restaurant-, Café-, Pension en Aanverwante Bedrijven.